

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRASTAVĚ

Perličky ze školních lavic

Co tě zaujalo z doby ledové?

Tereza Gumuláková, 6. C: Zaujalo mě, jak pravěcí lidé žili, jejich styl oblékání.

Redakce: Jak elegantně přepásané kožešiny, jak vkusná obuv z lýčů, ty rozkošné ozdůbky z klů mamutích!

Martin Malý, 6. C: Nejvíc mě zaujalo, že v době ledové neumrzli.

Redakce: Člověk je odpradáвна tvor vynalézavý, vždycky ví, jak se zahřát.

Diana Stankovičová, 6. C: Žili v jeskyních vyrobených z kamene.

Redakce: Jeskyně vyrobené z jiného materiálu se jim nezdály nejvhodnější.

Jak se staví přehradní hráze?

Pavel Tůma, 8. B: Těžce a dlouho.

Redakce: Jasná a stručná odpověď.

Co je to práce?

Jan Lorenc, 8. C: Těleso vykonává činnost na jiném tělese.

Redakce: Ano, Honzo, některá práce může být i příjemná.

Kdo objevil penicilin?

Tomáš Grundza, 6. A: Foglar.

Redakce: I na Rychlé šípy může zaútočit zákeřný streptokok.

Máme písemné zprávy o nejstarších Slovanech?

Tereza Gumuláková, 6. C: Než se naučili číst a psát, tak umřeli.

Redakce: Chudáci Slované. Zemřeli vzděláním nepolíbeni.

Tomáš Suchomel, 6. C: Kořen slova „kočička“ je „oči“.

Redakce: Kočičí kukadla stojí zato státi se kořenem slova.

Co je to „bezúhonný“ člověk?

David Bednář, 6. C: To je člověk, který nikam nepospíchá.

Redakce: Kam by také pospíchal, když ho nikdo nehoní.

Tomáš Suchomel, 6. C: Božena Němcová byla furt unavená, a tak umřela.

Redakce: Zkrátka ji to přestalo bavit.

Adéla Bednářová, 6. C: Erben a Němcová chodili po ulicích a sbírali pohádky.

Redakce: Co jiného by také po ulicích mohli sbírat.

Zpracovala Hana Šnýdlová

Lyžařský výcvik sedmých tříd

Lyžařský výcvik (18. 1. - 23. 1. 2008)

Rok utekl jako voda, a tak mohly sedmé třídy opět vyrazit do Jizerských hor. Celkem 42 žáků naší školy strávilo týden v zasněžené krajině kolem Josefodolské přehrady. I když v neděli odpoledne většina z nich stála na lyžích poprvé, nebylo to ke konci kurzu vůbec znát. A co vše jsme za těch několik dní stihli?

Naučili jsme se základy běžeckého a sjezdového lyžování, vydali se na celodenní výlet na běžkách (celkem 27 km!!!), zamlsali si v restauraci na Prezidentské chatě, překonali strach při stezce odvahy, zúčastnili se našich závodů, zahráli si spoustu soutěží a her (volba miss, twister, volba nejhezčích nohou...), zvládli několik testů, poznali krásy Jizerských hor a hlavně si užili týden s kamarády.

K.Kašková

Z pera našich žáků...

Překrásná zima

Když vyjdu z domu, mrazivý vítr se vrhne proti mně.

Studí a štípe mě do tváří. Sněhové vločky tančí ve vzduchu a dopadají na tlustou vrstvu sněhu, která se leskne od barevných paprsků slunce. Stromky jsou posypány snad tou nejjemnější moučkou. Ale krutá zima vyhnala moje nejlepší kamarády zvířátka.

Náhle jsem zahlédla překrásné rampouchy a připadá mi, jako by na ně hrála maličkými šištičkami sama královna této zlé, ale zároveň pěkné zimy. Já a můj přítel poník Atos procházíme kolem potůčku, který byl pokryt tenkou bavlněnou šálou. Přecházíme spolu přes zmrzlou trávu a ta pod námi křupe, jako když někdo láme malé větvičky. Už se vracíme domů, ale trochu běžíme a za námi létá prašánek. Je to nádhera. Dáváme jeden na druhého pozor, pomáháme si a máme se rádi. Už vidím naši zasněženou stáj s bílou pastvinou. Přijíždíme k ohradě a v té chvíli na nás začnou řehat ostatní koníci, kteří se též lesknou od slunce. Loučím se se svým přítelem a jdu vyšlapanou cestičkou zpět domů.

Karolína Vydrová, 7.B

Juknu z okna,
sněhulák si na mě kouká.
Venku děti sáňky mají,
a pěkně si s nimi hrají.

Natalie Gujdova, Nikola Prknová
5.C

Stavím venku sněhuláka,
nemám páru, proč mě láká.
Dneska nastal velký mráz,
za týden tu bude zas.

D.Wolf, T.Vajc
5.C

Drobky ze slohové hostiny 9.C

PROSBA STROMU

Mnoho let jsem vás žádal, volal a prosil. Už jako malé semínko, které stačilo vzklíčit, než jste mou matku pokáceli. Tisíce mých bratrů rostlo rychleji než já. Byli vždy lepší, ale vy jste se jim za jejich nafoukanost pomstili. Vytrhali je, pokáceli, otrávil, srovnali se zemí a na jejich místo postavili betonová monstra. Znemožnili jste nám dýchat.

Ale já vydržel, já počkal. Když už jste si mysleli, že máte vyhráno, já se vzchopil a pomocí kořenů narušil rovnováhu vašich betonových monster, která se pomalu začala hroutit k zemi. Tajnou řečí jsem povolal do zbraně veškeré rostlinstvo Země. Začal bláznivý růst rostlin, který měl za následek masovou likvidaci vašich betonových ohrad. Nakonec jste se museli sžít s přírodou a zařídit si bydlení v korunách stromů.

Všechno se začalo měnit. Ozonové díry se uzavřely, ovzduší se celkově zlepšilo, prostě nádhera. Ten den 15.5.2212 jsem se domodlil a svět se změnil. Mé modlitby vyslyšel úplně někdo jiný. A vy, vy jste se museli přizpůsobit našim požadavkům. Konečně vás někdo přemohl! Někdo krutý, ale moudrý a spravedlivý. Byl to ...

B. Povová, 9.C

Modlitba zlaté hokejky

Ty zlaté časy, když jsem vítězila v samostatných nájezdech, když jsem rozhodla o výsledku zápasu! Kde jsou ta zlatá léta, Pane Bože, co bych dala za možnost dát zase gól, co bych dala za to, abych byla ta nejlepší hokejka. Ale přesto ležím v polici a padá na mě prach. Pane Bože, prosím, vyplň má přání.

P. Novotný, 9.C

O tom se nediskutuje

Utkvěla jsem pohledem na papíře. Znovu mě přepadl strach. V konečcích prstů jsem pocítila nepříjemné mravenčení. Pohlédla jsem před sebe a opět na věc, která ležela na lavici. Papír byl linkovaný a lehce našedlý.

Uchopila jsem do zpcené ruky pero a vedla ho po papíře. Začaly se na něm rýsovat kostrbaté věty. Po čele mi počala téct kapka studeného potu. Jako perla se zableskla pod tíhou tenkých slunečních paprsků, které do třídy okny pronikaly. Řádky na mě hleděly jako na vraha, jenž se zrovna vrátil z půlnočních toulek. Přepadla mě nervozita. Hodiny na bílé oprýskané stěně přerušovaly mé pomalé tempo. Slyším kroky. Učitel u katedry stále přešlapuje sem a tam a vrhá na mě vražedný pohled. Jeho ostře řezaná tvář se teď rozsvítila úsměvem při pohledu na bezbranného žáka. Narovnal si na nose své silné černé brýle a pohlédl z okna na padající sníh. Vločky tančily po obloze. Tak bezstarostně a systematicky. Chvillemi nastávalo ticho a já se znovu ponořovala do papíru přede mnou, ale jelikož jsem byla rozptylována vnějšími vlivy, na papíře se na mě ušklebovala jen jedna věta. Náhle jsem pocítila velké pokušení a přitáhla si k sobě z lavice malý sešit s nezapamatovatelnými poznámkami. V tu chvíli, kdy jsem to nejméně vnímala, se učitel přesunul přímo přede mě. Spaloval mě svým pohledem. Vytrhl mi test z rukou a vyslovil to, čeho jsem se nejvíce obávala. Test byl tudíž za pět. Přepadlo mě deja vu. Zrovna včera jsem měla hrozivý sen. Právě o tomhle nepříjemném okamžiku. Chtěla jsem protestovat, ale ze snu jsem usoudila, že to by bylo tím největším prohřeškem. Z toho, co by mi řekl, mi začala třestit hlava. Ano, o tom se prostě nediskutuje. Pokušení je přesně tím prohřeškem, kterého jsem si neměla všimnout.

N. Marečková, 9.C

Noční výlet VI. A

Protože nejsme žádní strašpytlové, vydali jsme se v pátek 9. 1. 2009 na noční výlet. Nejprve jsme se nechali pohodlně odvézt vyhřátým autobusem do Machnína a poté už na nás čekala jen zimní tajemná noc. Sněhová nadílka posledních dnů nenechala nikoho v klidu, a tak jsme se konečně mohli pořádně vyřádit. První občerstvení jsme z batohů vyndávali pod hradem Hamrštejn. Poté už hurá na hrad! Tajuplná atmosféra byla doplněna o dvě vymyšlené pověsti, jednu od kluků, druhou od holek. Dále jsme zamířili přímo na horu Ovčák. I když to bylo ve sněhu náročné, zvládli jsme to. Za odměnu jsme se mohli vyblbnout na louce. Sehráli jsme rugby ve sněhu, zahrabali některé dobrovol-

níky a zanechali zde na památku otisky našich těl. Unavení a trochu promrzlí jsme se kolem 20:30 navrátili domů. Dobrou zprávou je, že zpět jsme došli úplně všichni. A kolik nás vlastně bylo? 16 žáků VI.A + tři rodiče (Budeme se na ně těšit i příště a s radostí uvítáme další!) + třídní učitelka.

K. Kašková

Základní škola Chrastava

*... škola směrů,
cest a možností*

